

פסח וקרצ שלמים כדאמר ל"ז צ"י וה"י ויכל להמנות על צ"י פסחים
 לאהריות ואם יתכפר בחד מכן יהי חלקו לשאר בני חבורה כדון
 משך אחד מהחבורה את ידו, [ומיכו בתו] שם ד"ה הפריש משמע
 לכאורה דכל צ"י לאהריות היו כחנאוי חבל אי אפשר לומר כן שיהי
 דין רועה ודין קרצ שלמים לחולין אלא דכתי הלכתא שיכול להפריש
 שמים ויהיו שניהם קדושים עד הקרבה והשני יהי דינו כמותה,
 וז"ע] ואפשר דלענין דין פסול פסח הנשאר בלא צעלים לריך שיהי
 לו צעלים שאין לו פסח אחר, שאם יש לו צ"י פסחים והוא ממנה
 אחד מן השוק על אחד מהן והוא מושך ידו ממנו חשיב כהיה
 בלא צעלים דכיון דהמקדש קבץ עלמו על פסח השני הרי זה שמר
 לכאחר כאלו מתחלה לא היה לו צעלים גמור שיקריבו, והלכך
 הכא נמי צעמה שראובן מתמנה על פסח שמעון הוי ל"י פסח ראובן
 כצ"י לאהריות ואי אפשר לו שוב לראובן למסור פסחו לשמעון ולמשוך
 ידו ממנו דכ"ל פסח ראובן צעמה אהת בלא צעלים ובה אהת נמי
 לא מהני בזה דהוי כדון כל שאינו צא"ז אפי' צב"ה אינו כיון
 דמתמנה על צ"י פסחים אי אפשר לו שוב צרבע זו למנות אחרים
 ולמשך ידו והשיב צעמת מינוי כאלו כבר יש לו צ"י לאהריות וז"ע.

ערכי פסחים

צ"ט ב' תוד"ה כמון למנחה כ"י וה"ה דדייק רצח לקמן דחמרא
 צ"ט ב' תוד"ה כ"י, ל"ל דהתוס' אילו לשיעתי [לקמן ק"ז צ"י ד"ה
 רביעי] דטעם לא ישחזר בין שלישי לרביעי הוא דמפרש צירי [ומייתי
 ל"י הרשב"ם ק"ח א'] שלא ישחזר חבל ויין שלפני הסעודה אינו משכר
 ולפ"ז רח"ת הגמי הוא דודאי חמרא מוגרר גריר דא"ה מסעד סעוד
 אחי למיכל מזה חכילה גסה, אבל לפירש"ם דעממא הוא משום
 דנראה כמסויף על ד' כוסות רח"ת הגמי כ"י, בשלמא א"ה חמרא
 מוגרר גריר לכן התירו למשתי בין א' לצי אפי' דנראה כמסויף אבל
 אי מסעד סעוד [לאו דוקא אלא לאפוקי ממגרר נקט לשון סעוד]
 לריך ה"י לאסור כדי שלא יהא נראה כמסויף, אבל לעולם לא חיישינן
 לדלמא אחי למיכל חכילה גסה.

ק"א א' תוד"ה מפסיקין, ולספרים דגרסי לקמן ראשון כ"י הוי עוקרין
 את השלחן לפני קדוש כדי להפסיק כ"י כיונהם דאפי' דאמר
 לקמן דאם הביא את השלחן קדם קידוש פורס מפה אפי' דלכתחילה
 צ"י שיהא הקידוש צעמת עקירת השלחן כדי שתיחי סעודתא זיקרא
 דשבתא מ"מ לא בעריחובו לעקר את השלחן וא"כ הכא כשאכל
 מצעו"י הוי כהצואו לפניו את השלחן ואין להצריך עקירת השלחן
 צעמת קדוש מ"מ כיון דיערך לעקר את השלחן צעמת צרכה המזון
 חיבך אחר הקדוש דכל עיקר הקדמתו הקידוש לצרה"מ, הוא רק
 כדי שיוכל לשתות כוס ברה"מ שפיר מלריבין ל"י לעקר השלחן קדם
 קדוש והוכיחו דבריהם דאין לומר דעקירת השלחן ה"י באמת אחר
 הקדוש מדאמר פורס מפה ומקדש ופריסת מפה הוא במקום עקירת
 שלחן ל"י יהודה אלמא דעקירת שלחן ה"י קדם קדוש ולכאורה אין
 זה הכרח ד"ל דלרי' צלמח עוקרין השלחן לאחר קדוש כדון הצואו
 לפניו שלחן קדם הקידוש צעלמא אבל לשמואל דאמר פורס מפה,
 הוא קדם הקדוש דהא צעלמא נמי כשהצואו השלחן לפניו קדם
 קדוש פורס עליו מפה ומקדש, ולקמן ק"ב צ"י תוד"ה ראשון הניחו
 בקושי מ"ל להגמי דעקירת שלחן ל"י יהודה ה"י קדם קדוש וז"ע
 ה"י מלאו כן בגמי, והא דאמר בגמי מאי לאו לעקירת שלחן לא
 למפה לאו צדחא מתחא נינו דעקירת שלחן הוא אחר קדוש ופריסת
 מפה הוא קדם קדוש ועיקר קושיה בגמי הוא דכחא אמר שמואל
 דמקדש וחוזר לסעודתו ואין לריך להפסיק בצרה"מ והתם אמר
 כ"ס שמפסיקין דמשמע שמפסיק בצרה"מ כ"י יהודה ומשני
 דמפסיקין היינו שמפסיק מלאכול עד שיקדש.

ק"ב תוד"ה ידו קדוש ילאו, ויחיישב שלא יחלוק הירושלמי עם
 כ"ס"ם שלנו, נראה דהא דאמר צירושלמי ולא פליגי היינו
 דמימרא דרב מי שסנחו ערבה עליו כ"י לא פליגי אהא דשמואל
 דאמר קדש צבית זה ומלך כ"י לריך לקדש דבהיה דרב דעתו

מתחילה לאכול צבית אחר חבל קושטא דמלחא דרב פליג עלי דשמואל
 ולא מלריך כלל קדוש במקום סעודה כדאמר בגמי דידן דרב סבר
 דיולאין בקדושה דצי כנישחא אפי' דהוי מצית לצית ממש ואפי'
 צימלך פליג רב כדמוכח בסוגין דאמר ואף רב הוגא סבר אין קדוש
 אלא במקום סעודה אפי' דהתם נמלך הוי חבל אי נימא דהירוש'
 חיירי מצית לצית ממש ואמר דמורה שמואל כשה"י בדעתו מתחילה
 לאכול במקום אחר א"כ ע"כ פליג הירוש' על גמי שלנו דאמר שמואל
 אף ידי קדוש לא ילאו אפי' דה"י דעתו מתחילה לכך ולפיקך ל"ל
 דהירוש' מיירי רק ממקום למקום צבית אחד, ולמ"ש"כ נחיישב מה
 שפקקו אחרונים ז"ל בדבריהם.

ק"א ב' תוד"ה אלא, אמאי איתוחב ר' יוחנן לעיל דר' יוחנן חיירי
 ציין, יש לעי' הא ר"י אמר ידו יין ילאו אף שלא טעמו
 כולן רביעיית צביה"כ ולא נחייבו צברכה אחרונה, וטעמא דרב
 חסדא לקיבעא קמא הדר לא שייך רק באכל כשעיר שנתחייב צברכה
 אחרונה וחייב לחזור למקומו.

ש"ם תוד"ה כשהן, ה"י מעורב צו להם וכו' לו עורה ליעול ידו,
 לכאורה קשה אף אם לא ה"י מעורב צו להם לריך נע"י כדאמר
 יומא ל' דאף לשתי שלאחר המזון לריך נע"י וע"י שם ברש"י ד"ה
 לא אמרן, העטם שמא יתן פרוסה לחוד פיו, ואפשר דשאני הכא
 דכבר הסוה דעתו ואסור לאכול פה הלכך לא חיישינן שמא ישכח.

ק"ב א' תוד"ה כשהן, והנהו צרייתות וההיא דתוספתא אחי
 כ"י יהודה, מדצריהם נראה דמפרשי דרישא שקראו לדב
 טמו היינו מפניה לפניה וסיפא דהפליג היינו שזאל עם חצרו מחד
 לחדר אפי' שלא שבה כלל דהא דשני מקום לריך לברך לא זכר
 שיעור הפלגה ומשמע שחיבך כשוכנס לחדר אחר לריך לברך וכל
 שצריך לברך במקום שנכנס גם כשהוא במקומו לריך לברך כדאמר
 בני חבורה שהיו מסובין כשהם חוזרין כ"י ומוכח מינוי בגמי דצריס
 העטוין צרכה לאחריהן במקומן ג"כ שני מקום לריך לברך אלמא
 חד דינא הוא דכל שצריך לברך במקום שנכנס לריך לברך אף כשהוא
 במקומו, אבל רש"י ציומא ל' פי' הפליג שעה ומשמע דמפרש דשהיה
 עד שהסוה דעתו מלאכול וא"כ אחי אפי' כרצנן דלכו"ע היסח
 הדעת לריך לברך אפי' בצדריס העטוין צרכה לאחריהן במקומן
 כדאמר בגמי ק"ג צ"י גבי הב ונצריך, וכן משמע לשון הפליג, וז"ע.

ויש להסתפק בשני מקום צדצריס שאין טעוין צרכה לאחריהן
 שצריך לברך אפי' מחדר לחדר כמבואר בתו ק"א צ"י ד"ה אלא
 אם ה"י דעתו מתחילה צעמת צרכה לאכול בחדר אחר אי חשיב שני
 מקום והא לענין קדוש במקום סעודה כתבו התו לעיל ק' צ"י ד"ה
 ידי דלא חשיב שני מקום כל שה"י דעתו מתחילה לכך ואפשר דה"י
 לענין צרכה.

ק"ג א' תוד"ה אלא, ואין נראה דהא מסקינן התם וכו' ועוד דלא
 דמי לתאנים וענבים דיון חשוב צא ממתת סעודה, דצריכס
 הן בשאר המסובין שאינם שותים כוס ברה"מ דאי שחה ומצרך
 אחריו משין שלש שפיר יכול ללמח צברכה זו על היון ששחה תוך
 הסעודה א"כ צדלח שחה רביעיית שאינו מצרך אחריו.

ש"ם צ"י תוד"ה צריך, והא דשני מקום כ"י נראה כוונת התו דאי
 שני מקום לריך צרכה למפרע לאו טעמי' משום שמא יפסע
 כדפי' לעיל ק"א צ"י אלא דכל שצריך צרכה לכחילה לריך צרכה
 למפרע לריך ה"י כאן לברך גם אחר כל כסא וכסא כיון שצריך צרכה
 לפניו, ואינו ראוי לסמוך על ברה"מ שיפטר את כולן.

ק"י ב' קערות ובכרות אין צהן משום זוגות כ"י כל שגמרו כ"י יש
 לעי' א"כ בתרי כסי נמי ליח צהן משום זוגות דהא גמרו
 בידי אדם כתרי קערות ובכל סוגין מבואר דיש צהן משום זוגות
 כדפריך היכא מיתקנה רצנן מידי דלחא לידי סכנה וקאמר לא
 ישחה תרי וצברייתא ק"י א' השוחה כפלים דמו צראשו ושם חזינא
 ל"י כ"י דאכל כסא הוי נפיק כ"י ושם כי שחה חד כסא מנקיע ל"י
 חימי כ"י ושם י' כוסות תיקנו חכמים כ"י ואזדא רבא לעטמי' דרבא
 אפקיניהו כ"י ולקמן אמרינן תרי דחמרא וחד דשיכרא כ"י תרי קמי
 חבא כ"י וכן מעשה דרבא בר נחמני ואמר כל המזוג מלטרף חוץ מן
 המים